

Risti tieni merkinä

”Sana rististä on hullutus niille, jotka kadotukseen joutuvat, mutta meille, jotka pelastumme, se on Jumalan voima.” (1 Kor. 1:18)

1. Kahden hullutuksen loukussa

Me ihmiset elämme tässä maailmassa kahden hullutuksen loukussa. On maailman hullutus ja ristin hullutus. Hulluus ja viisautta määrätty siitä, kuka asiaa kulloinkin arvioi. Kun apostoli Paavali puhuu ristin hullutuksesta, hän arvioi asiaa menneisyydestään juutalaisena uskontokiivailijana ja kristillisen uskon verivihollisena. Samalla apostoli heijastelee laajemminkin tämän maailman käsitystä rististä ja ristin evankeliumista. Toisaalta Paavali puhuu rististä hänen arvomaailmansa täydellisen romahtamisen ja uudelleen rakentamisen kannalta: Ristiä ja ristin Herraa vihaava Saulus sai vainomatallaan Damaskoon pelastuksen armon. Eikä siinä kaikki, hän sai myös työkutsun, kutsun lähetystyöhön, aikaisemmin vihaamansa Herran palvelukseen. Uudessa tehtävässään hän näki parhaaksi luopua ihmiskikkailuista, eli ”puheen tai viisauden loistosta”. Tämän hän teki jopa niin totaalisesti, että hän päätti Korinttiin tullessaan **”olla tuntematta mitään muuta paitsi Jeesuksen Kristuksen ja hänet ristiinnaulittuna”** (1 Kor. 2:1-2). – Mikä muutos!

2. Ristin muotoinen saarnatuoli

Golgatan risti oli ensimmäinen saarnatuoli, josta kuultiin julistettavan sanoin ja teoin täytetyn sovitustyön evankeliumi Toki evankeliumin hyvä sanoma kuullaan jo Vanhan testamentin profeetallisissa kirjoituksissakin, mutta ristillä evankeliumi tuli myös näkyvällä tavalla ilmi. Ja ristiltä ei vain julistettu evankeliumia, vaan siellä tehtiin evankeliumi. Siellä laskettiin perusta evankeliumin julistamiselle. Jeesus Kristus tehtiin näkyvällä tavalla meidän tähtemme synniksi, kuten apostoli asian ilmaisee kirjeessään korinttilaisille (2 Kor 5:21). Hänestä tuli sovituskuolemansa kautta myös meidän näkyvä evankeliumimme. - Oikeastaan kirkkojemme ja rukoushuoneittemme saarnatuolit voisivat hyvin olla ristin muotoisia. Silloin, saarnatuolin muotokin muistuttaisi meitä Jumalan pelastusteosta ja vastuustamme viedä pelastussanoma kaikkialle maailmaan.

Risti on myös tienmerkki: Jouduin kerran Satakunnassa ajellessani tietä määränpään etsiessäni erikoiseen tienristeykseen. Siinä oli tiemerkki, joka ei osoittanut minnekään, koska siitä puuttui viittaosa kokonaan. Jäljellä oli pelkkä tolppa. Matkalaisena minun piti arvailla, mihin tienmerkki ikään kuin haluasi minua neuvoa. Ajattelin, että tuollaisellakin merkillä on oma pysäyttävä sanomansa meille kaikille. Sillä on herättelevä muistutus meille kirkon sananpalvelijoille: **”Papin huulten pitää tallettaman tieto, ja hänen suustaan etsitään opetus, sillä hän on Herran Sebaotin sanansaattaja.”** (Mal. 2:7). Profeetta Malakia joutui välittämään Herralta myös nuhteen sanan sananpalvelijoille: **”Te olette poikenneet tieltä, olette opetuksellanne saattaneet monet kompastumaan.”** (Mal. 2:8). Pelkillä tolpile on merkityksensä lähinnä vain kuljeksiville koirille, mutta me ihmiset tarvitsemme selvät tienmerkit, ja nimenomaan sillä tavalla, että viitat osoittavat

oikeaan. Kaikki lienemme nähneet niitäkin liikennemerkkejä, joiden viittaosa on tahallaan väännetty näyttämään vikasuuntaan.

Elämän taisteluissa, kiusausten ja syntien verkossa, sekä tärkeiden valintojen tienhaaroissa meitä eivät auta pelkät tolpat. Tarvitsemme nuhteen ja neuvon Sanaa oikean ja väärän erottamiseksi. Ja ennen kaikkea tarvitsemme syntien anteeksiantamuksen evankeliumin omantunnon rauhaan ja taivaan iloon pääsemiseksi. Tämän Herramme tiesi täydellisesti sanoessaan: **”Minä olen tie ja totuus ja elämä. Ei kukaan tule Isän tykö muutoin kuin minun kauttani.”** (Joh. 14:6)

3. Ulkonainenkin risti opastaa

Perinteisessä kirkkoarkkitehtuurissa on ristin näkymistä pidetty ykkösasiana. Suomessa vanhat kirkkorakennuksemme rakennettiin ristinmuotoisiksi, kuten täällä Kälviälläkin näemme.

Saavuini kerran iltamyöhällä Etelä-Korean pääkaupunkiin Souliin. Katselin hotellin ikkunasta tuon miljoonakaupungin aavaa öistä valomerta: Valojen joukosta erottui huomiota herättävän suuri valaistu risti, Rakennusta ei pimeässä erottanut lainkaan, mutta oletin, että paikalla oli suuri katedraali, johonka kenties voisin käydä päivänvalossa tutustumassakin. Päivän valjetessa yllätys oli hyvin suuri, sillä kyseisellä paikalla oli erittäin vaatimaton pieni kirkkorakennus. Tuon seurakunnan kristityillä oli Kristuksen seuraajan terve identiteetti. He olivat ymmärtäneet, mikä on tärkeintä: Jeesus ja hänen ristinsä. Ristin tulee näkyä ja ihmisen olla taka-alalla. Johannes Kastaja julisti tätä kirkkaasti sanoessaan: **”Hänen tulee kasvaa, mutta minun vähetä.”** (Joh. 3:30).

Poikkasin jokin aika sitten katsomaan juuri rakennettua modernia kappelia, joka oli sijoitettu suuremman rakennuksen yhteydessä. Tiesin sijainnin melko tarkkaan, mutta pyörin autoni kanssa useita minuutteja alle sadan metrin etäisyydellä kohteesta erottamatta kappelia muusta rakennuksesta. Tuon modernin kappelin seinällä tai katolla ei ollut ristiä tai muutakaan kristillistä symbolia. Tuohon kappeliin taitaa löytää tiensä parhaiten eksymällä sinne vahingossa.

4. Risti ja lähetystyö

Lähetystyössä kohdataan tänään lisääntyvä eriytyminen. Toisaalla Raamattuun järempäisesti pitäytyen edelleen julistetaan ja tunnustetaan, että ei ole pelastusta missään muussa kuin Jeesuksen Kristuksen nimessä (ks. Apt. 4:12). Toisaalla luvataan taivaspaikat kaikille ihmisille riippumatta siitä onko heidät kastettu ja uskovatko he Jeesukseen, kunhan ovat uskonnoissaan aidot ja tosissaan. Jälkimmäisessä lähetystyön mallissa keskitytään sinänsä tärkeään ulkonaiseen auttamiseen, mutta kysymys pelastumisesta ei ole enää olennaista.

Aitoluterilaisessa lähetystyössä pidämme kiinni kadotuksen ja taivaan todellisuudesta. Emme tahdo pitää keneltäkään salassa, että Jeesus on rakkaudessaan tullut pelastamaan meidät ja koko maailman helvetin vaivoista taivaan iloon. Tätä julistaessamme ja opettaessamme me emme voi kulkea ulkonaiseen hädän ohitse, vaan toimimme sen lieventämiseksi. Lähetystyö ja diakonia eli kristillinen rakkauden palvelu kuuluvat yhteen eikä niitä saa erottaa toisistaan. Ristintuskissaankin Jeesus huolehti vielä Maria-äidistään järjestäen hänestä huolehtimisen opetuslapselleen Johannekselle. Tämä oli diakoninen rakkaudentyö tilanteessa, jossa leskinaisten osa oli todella huono. Mutta samalla Herramme toimitti loppuun palvelutyönsä ristillä antamalla henkensä, Marian,

Johanneksen, sinun ja minun sekä koko maailman syntien edestä, että saisimme syntimme anteeksi ja pääsisimme taivaaseen. Humanitaarista apua annetaan maailmassa monien eri tahojen toimesta, mutta pelastuksen evankeliumi on vain Kristuksen kirkolla. **”Ei ole oikein, että me ruoan jakamisen vuoksi laiminlyömme Jumalan sanan...”** (Apt. 6...)

5. Kristitty ilman ristiä ei ole realismia

Jeesus lähetti ja lähettää omansa Hänelle vihamielisen maailman keskelle. Hän kulki itse kerran tuon tien, joka lopulta vei hänet ristille. Hän kulkee uudestaan ja uudestaan jokaisen omansa kanssa elämäntien kaikkine vaiheineen tänäänkin. Hän tiesi oikein hyvin senkin, että samoin kuin maailma vihasi ja vainosi häntä, se vainoaa hänen seuraajiaan (ks. Joh. 15:18-21). Kuin päivitettyinä vahvistuksena tälle joudumme toteamaan, että tilastojen mukaan tänäkin vuonna 2010 lähes 200.000 kristittyä joutuu antamaan henkensä uskonsa tähden. Mutta Heramme vakuutti myös sen, että samoin kuin oli paljon niitäkin, jotka ottivat hänen julistuksensa vastaan, tulee aina olemaan niitä, jotka ottavat hänen seuraajiensa todistuksen vastaan. Tämän päivitettyä vakuudeksi saamme iloita lähetystyössä monista, jotka ottavat vastaan Jeesuksen Vapahtajanaan ja uskovat häneen.

Lähetystyön erityishaasteena on ja tulee ilman muuta olemaan islam, jossa tunnistamme 1. Johanneksen kirjeessä mainittuja piirteitä antikristillisyydestä. Näistä keskeisin on Jeesuksen Jumaluuden kieltäminen. Tosin tässä yhteydessä on todettava sekin, että antikristillisuus ei ole vain jokin tietty uskonto, vaan antikristillisuus vaikuttaa pelottavan voimakkaana niissä kirkoissa, joissa hyväksytään asioita, jotka Raamatussa yksiselitteisesti julistetaan synniksi. Tämäkin on Kristuksen vastaista eli antikristillistä toimintaa.

Kysyin hiljattain eräältä tiukantuntuaiselta muslimilta Afrikan illassa kahvia hörppiessämme, miksi muslimin kääntymisen kristityksi on niin vaarallista, että hänet voidaan tappaa? Vastaus oli lyhyt ja selkeä: ”Koska koraanissa sanotaan niin.” Jatkoin, että entäs kun me nyt tässä keskustelemme, sinä muslimina ja minä kristittynä, ja jos minun todistaessani sinulle Jeesuksesta sinä alkaisitkin haluta uskoa Jeesukseen Vapahtajanasi ja haluaisitkin tulla kristityksi. Tällainen todellinen muutos ei voi tapahtua toisen ihmisen painostuksesta, vaan se tapahtuu jumalan vaikutuksesta. Enhän minä sinua pysty painostamalla miksikään muuttamaan. Hän meni mielteliäksi ja totesi hetken perästä: ”Niin, jos sen noin ajattelee, se on eri asia.”

6. Risti, sinä ja minä

On hämmästyttävää, miten voimakas symboli risti onkaan. Italiassa asuva suomalaisnainen teki valituksen koulujen seinillä olevista krusifikseista. Euroopan ihmisoikeustuomioistuin määräsi Italian valtion maksamaan naiselle oikeuskuluja 5000 euroa ja perusteli päätöksensä, että *”ristisymboli voi järkyttää ateisteja ja muihin uskontoihin uskovia oppilaita”*. Espanjassa on kuulemma valmisteilla uskonnollisia tunnuksia koskeva lakiesitys, johon sisältyy mm. ristitunnuksen kieltäminen yleisiltä julkisilta paikoilta. Finnairin koneiden hännästä kaunis siniristi häipyi jonnekin.

Elämme aikaa, jolloin Kristuksen ristin tulee näkyä entistä selvemmin ja entistä suurempana meidän kristittyjen todistuksen kautta. Pyytäkäämme Pyhän Hengen voimaa voidaksemme rohkeasti ja häpeämättä esitellä Jeesusta tuttavillemme, sukulaisillemme ja koko maailmalle. Ulkonaista ristinmerkkiä tärkeämmäksi ja vaikuttavammaksi on

nousemassa se risti joka on piirretty meidän kasvoihimme ja rintaamme *"todistukseksi siitä, että Jeesus Kristus on meidät lunastanut ja kutsunut opetuslapsikseen"*. Ulkonaisten ristien ja krusifiksien poistaminen voidaan lakisääteisesti päättää, mutta sydämessämme olevaa ristiä ei voida lailla kieltää. Sen julkituomista voidaan kyllä yrittää tukahduttaa, ja varsinkin islamilaisissa maissa tämä on arkitodellisuutta. Jumalan sanan vastaisuus ja kristillisen vakaumuksen julkinen halveksuminen näyttää olevan kasvava trendi myös Suomessa. Suvivirren säkeistöt kevätjuhlissa ovat vähitellen karisseet ja kohta lienee jäljellä enää alkusoitto.

Me kristityt emme voi välttää sitä pahennusta, joka nousee Golgatan ristiin tunnustautumisesta ja mihin Herramme etukäteen meitä yksityiskohtaisesti valmisti sanoessaan: **"Maailmassa teillä on ahdistus, mutta olkaa turvallisella mielellä, sillä minä olen voittanut maailman."** Kumpaan Sinä ja minä tänään enemmän katsomme; maailmassa oleviin ahdistuksiin ja vainoihin, vai siihen turvaan, jonka Kristuksen voitto maailmasta, synnistä ja Perkeleestä on meille tuonut? On hyvä ettemme ummista silmiämme kaikelta siltä, mitä Jeesuksen tunnustaminen tässä maailmassa tuo mukanaan. Mutta tätä tärkeämpi on, että täällä Kälviällä saamme Sanan äärellä ja yhteisessä rukouksessa kääntää katseemme myrskyistä ja aalloista vetten päälläkin kävelevään Jeesukseen Kristukseen. Monissa liemissä keitetty vihattu ja rakastettu apostoli Paavali huudahtaa meille tänään: **"Kiitos olkoon Jumalan, joka aina kuljettaa meitä voittosaatossa Kristuksessa ja meidän kauttamme joka paikassa tuo ilmi hänen tuntemisensa tuoksun."**(2 Kor. 5:14).